Зазира в вікно до мене
Білолиций з високості...
— А, здоров, старенький друже!
Ну, прошу до мене в гості!

Як ся маєш? Як озвались
На тобі останні роки?
Мабуть, добре: все ти сяєш,
Все повненькі в тебе щоки.

Конституції, запевне,
Не зазнав ти серед неба,
І тікати від погромів
Там вгорі було не треба.

І твою бібліотеку
Не являлись розглядати,
Не везли тебе, як здобич,
За міцні залізні грати.

Ні дочки тобі, ні сина
Не поклали молодими
У холодну темну яму
Люди з гудзями ясними.

Ти не знав там, повновидий,
Угорі того нічого.
Ну, а я... те все зазнав я
Та й багато опріч того.

Через те тепер лежу я,
Занедбав гаї та луки
І про ліки розмовляю,
І лежать без діла руки...

1909